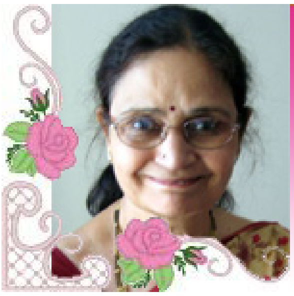

శివాని

మంథా భానుమతి

ముప్పేటలా అల్లుకున్న ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళ ముచ్చటైన కథ.. !
(గత సంచిక నుంచి తరువాయి)

4

"పాపగోరూ!" శివానీ వాళ్ళ పని కుర్రాడు రొప్పుతూ వచ్చాడు. మా ఇంట్లో జాజిపందిరి దగ్గర బల్ల, కుర్చీలు వేసుకుని కూర్చున్నాం, నేనూ అహల్య, శివానీ. వాళ్ళిద్దరూ రికార్డు వేసుకుంటున్నారు. నేను ఎకనామిక్స్ కుస్తీ పడుతున్నాను . నా గ్రూపు హిస్టరీ, ఎకనామిక్స్, తెలుగు. నాకు తలకెక్కనిది ఎకనామిక్సే.

"ఏమయింది? ఎందుకలా పరుగెత్తుకుని వచ్చావు?" శివానీ కంఠం లో ఆదుర్దా. ఎప్పుడూ ఇలా ఎవరూ రారు.

"నాన్నగారు పడిపోయారండి. మిమ్మల్ని యమర్జంటుగా రమ్మన్నారు." శివానీ వెంటనే సైకిలెక్కి వెళ్ళింది. రికార్డులు, పెన్సిళ్ళు... అన్నీ ఎక్కడివక్కడ వదిలేసి. పనివాడు వెనకాలే వెళ్ళాడు.

అహల్యా, నేనూ పుస్తకాలన్నీ సర్ది, సైకిళ్ళ మీద వెళ్ళాం. ఇలాంటప్పుడు శివానీ రమ్మని ప్రత్యేకంగా ఆహ్వానించాలా?

మేము వెళ్ళేసరికి డాక్టరు వచ్చేసి ఉన్నారు. ఇద్దరం శివానీ వాళ్ళనాన్నగారి గదిలోకి వెళ్ళాం. గిరినాయుడు గారిని చూసి, అహల్య నాకేసి చూసింది. నేను కదల్లేనట్లుగా నుంచుండిపోయాను.

అంత పెద్ద ఆజానుబాహువు... కుచించుకుపోయి ఉన్నారు. మొహంలో కళ్ళు తప్ప ఏం కనిపించట్లేదు. మీసాలు తీసేశారు. కళ్ళు తిప్పుతూ అందరి కేసి చూస్తున్నారు. మాటరావట్లేదు. సైగలు చెయ్యడానికి చేతులు కూడా స్వాధీనంలోలేవనుకుంటాను. కాళ్ళు, చేతులు బాగా వణుకుతున్నాయి... మలేరియా వచ్చినట్లు.

గదిలో చక్రాల కుర్చీ, మంచం దగ్గర అన్ని సదుపాయాలూ.... మంచం కూడా కావల్సిన పొజిషన్‌లో ఎడ్జస్ట్ చేసుకునే రకం... చూస్తుంటే, ఎప్పటినుంచో ఆయన కదల్లేని స్థితిలో ఉన్నారని అనిపించింది.

అహల్య నా పక్కకి వచ్చి నుంచుంది. మాకిద్దరికీ ఇది కలో నిజమో అర్ధం కాలేదు. శివానీ, తండ్రి దగ్గర కూర్చుని మొహం అంతా తుడుస్తోంది. నోట్లో నుంచిచొంగ ధారాపాతంగా కారుతూనే ఉంది.

"మీకేం అవలేదు నాన్నా! నేనున్నాకదా! ఇప్పుడే వెళ్ళాను. మీరు పడుకున్నారు కదా అని. ఇవాళ ఆఫీసులో ఏమయిందో తెలుసా?...." అంటూ ఏవేవో మాట్లాడుతోంది. ఆయన వింటున్నారా? వింటే అర్ధం చేసుకుంటున్నారా?.. ఏదీ తెలీదు. కానీ ఆయన కళ్ళు మాత్రం శివానీ మాటలకి అనుగుణంగా కదులుతున్నట్లు అనిపించింది.

ప్రమీలాంటే ఎక్కడా కనిపించరే? మాకు అన్నీ సందేహాలే! వంటమనిషి ఏదో సూప్‌లాంటిది తీసుకొచ్చింది. మంచం, తలవేపు భాగం పైకి లేపి, దిళ్ళు సర్ది నాయుడిగారిని కూర్చోబెట్టారు. మెడమీదుగా ప్లాస్టిక్ మీద గుడ్డ వేసి కుట్టిన బిబ్ లాంటిది కట్టి, మెల్లిగా తాగిస్తోంది శివానీ... మధ్య, మధ్య తుడుస్తూ ఆపకుండా మాట్లాడుతూ.

డాక్టరు ఇంజక్షనేదో ఇచ్చి, కాళ్ళు, చేతులూ, ఎముకలు పరీక్ష చేసి వెళ్ళిపోయాడు. "ఫ్రాక్చరేం అవలేదు. కొంచెం భయపడినట్లునారంతే." అని, మందులేవో రాసిచ్చాడు.

అక్కడ మేమున్నా మన సంగతి కూడా గమనించకుండా, శివానీ తన పని తాను చేసుకుపోతోంది. మేముండడం వల్ల వాళ్ళకి ఇబ్బంది తప్ప ఏం కనిపించలేదు నాకు. అందరూ కూడా సుశిక్షతులైన సైనికుల్లా, నిశబ్దంగా పన్లు చేసుకుపోతున్నారు.

అహల్యకి సైగ చేసి బైటకి నడిచాను. ఇద్దరం ఎవరిళ్ళకి వాళ్ళు వెళ్ళిపోయాం. మాట్లాడుకోడానికి ఏం ఉంది కనుక? అన్న జవాబులేని ప్రశ్నలే. శివానీయే చెప్పాలి. మేమెప్పుడూ దగ్గరలేని వాళ్ళగురించి మాట్లాడుకోం. అందుకే మాస్నేహం అన్నేళ్ళుగా కొనసాగుతుందేమో!

"అఘము వలన మరల్చు, హితార్థకలితుఁ
జేయు, గోప్యంబుదాచు, బోషించు గుణము,
విడువడాపన్ను, లేవడి వేళనిచ్చు
మిత్రుడీ లక్షణముల మెలగుచుండు."

అయిదో క్లాసు సెలవులై వెళ్ళినప్పుడు గౌతమ్ నేర్పించిన సుభాషితం గుర్తుకొచ్చింది. అన్ని మిత్రలక్షణాలు ఉన్న శివానిలో ఇంత "గోప్యంబు దాచు" గుణం ఉందా! ఎన్నేళ్ళుగా .... అంత బాధని దాచుకుని - ఏమీలేనట్లు - ఎలా ఉండగలిగింది? ఒక్కసారి తల విదిల్చాను.

అందుకేనా ఆ రోజు సినిమాకి వెళ్ళేముందు అలా కన్నీళ్ళు పెట్టుకుంది. ఎంత ధీరోదాత్తులైనా ఒక్కోసారి బేలగా అయిపోతారేమో! "మీ దగ్గరుంటే నాకెంతో హాయిగా ఉంటుందే" తలుచుకుంటే నోరంతా చేదుగా అయినట్టు ఏదోలా అయిపోయింది. కళ్ళలో నీళ్ళు నిండిపోయాయి. అందుకేనా మమ్మల్నెప్పుడూ వాళ్ళింటికి రమ్మనదు! ఒక క్షణమైనా శివానీని అపార్థం చేసుకున్నందుకు నన్ను ఏంచేస్తే సరిపోతుంది?

"మాకంటే గొప్పవాళ్ళమని, మమ్మల్ని రమ్మనదేమో!" అని ఒకటి రెండుసార్లు అనుకున్నాకదా! ఎంత పశ్చాత్తాప పడినా ఏం లాభం? మబ్బులు విచ్చుకున్నట్లుగా నా మనసులో సందేహాలన్నీ పటాపంచలయాయి.

శివానీ ఆ రోజంతా కనిపించలేదు. మర్నాడు ఆదివారం. ప్రతీ ఆదివారం శివాలయంలో కలుసుకోవడం మాకలవాటు. మావీధికి రెండు వీధులవతల రైలు గేటు దాటగానే శివాలయం ఉంది. చిన్నగుడి. కానీ చాలా ప్రశాంతంగా ఉంటుంది. గుడిలోనే చిన్నతోట. అందులో మారేడు చెట్టు, రావి చెట్టు ఉన్నాయి. రావి చెట్టు క్రింద చప్టాలాగ అరుగు కట్టారు. ముగ్గురం సాయంత్రం అయిదింటి కల్లా గుడి దగ్గర కలుసుకుని, దైవ దర్శనం అయాక రావి చెట్టు క్రింద కూర్చుని కబుర్లు చెప్పుకుంటాం. అక్కడ ముఖ్యవ్యక్తిని నేనే. నాకు తెలుసున్నంత మటుకు పురాణ కథలు కానీ, భగవద్గీతలో దేదైనా శ్లోకం గానీ, లేకపోతే తెలుగు పద్యాలుకానీ - వివరిస్తూ ఉంటాను. శివానీ, అహల్యా శ్రద్ధగా విని వాళ్ళ అభిప్రాయాలు కూడా చెపుతుంటారు. ఆదివారం ఎప్పుడు వస్తుందా అని అందుకే ఎదురు చూస్తుంటాం.

ప్రతీ ఆదివారంలాగే ఆ రోజు కూడా అహల్య మా ఇంటికి వచ్చింది. వరండాలో కూర్చున్న నాన్నగారికి, ఆయన సాహిత్య మిత్రులకి నమస్కారం చేసి లోపలికి వచ్చింది. నేను నిస్త్రాణగా పరుపు మీద పడుకున్నాను.

వరండాలో అందరికీ నిమ్మకాయరసం ఇచ్చి, అమ్మలోపలికి వచ్చింది. అహల్యక్కూడా ఒక గ్లాసు ఇచ్చింది.

"ఎప్పుడూ పడుకునెరగదు. నిన్నట్నుంచీ అలా పడుకుంది. జ్వరమేదైనా ఉందా అని చూస్తే... ఏం లేదు. ఏమిటే అంటే 'ఊరికేనమ్మా!" అంటుంది. ఏమైంది? నీకైనా తెలుసా అహల్యా!" అమ్మ ఆతృత అమ్మది. నా చేతిలో వేడి వేడి పాలు పెట్టింది.

"ఎకనామిక్సుతో బుర్ర వేడెక్కి పోయింటూంది. అంతకంటే ఏం లేదత్తా! లే! త్వరగా తయారవు. గుడికి వెళదాం." నా చేత బలవంతాన పాలు తాగించి లేపింది.

ఇద్దరం నెమ్మదిగా నడుచుకుంటూ గుడి దగ్గరకి వెళ్ళాం. శివానీ అప్పుడే మెట్లు ఎక్కి లోపలికి వెళుతోంది. దైవదర్శనం అయాక మామూలు చోట్లో కూర్చున్నాం. కొంచెం సేపు ఎవరి ధ్యాసలో వాళ్ళున్నాం. మొదట శివానీయే నిశ్శబ్దాన్ని ఛేదించింది.

"సారీనే! నిన్న మిమ్మల్ని ఇబ్బంది పెట్టాను."

"ఇబ్బందా! అదేంలేదే! అయినా మేం ఎవరం అని ఇబ్బంది పడాలి? మామూలుగా మా ఇళ్ళకి వెళ్ళి ఉల్లాసంగా ఉన్నాం." నాకు దూకుడెక్కువ కదా.. కొంచెం గట్టిగానే అన్నాను.

అహల్య ఏం మాట్లాడకుండా నిశ్శబ్దంగా, నిష్ఠూరంగా శివానీ కేసి చూస్తోంది.

"నాకు తెలుసు. ఎప్పుడో ఒక రోజు మీకు ఇలా సమాధానం చెప్పవలసి వస్తుందని. నిన్న అలా తెలియకపోయినా, ఇవాళో, రేపో, మీకు నేనే చెప్పేదాన్ని. ఇంక ఒంటరిగా పోరాడే శక్తిపోయింది. మీ మోరల్ సపోర్ట్ నాక్కావాలి ప్లీజ్! అలా నిష్ఠూరంగా చూడకండి. మీకు చెప్పకుండా దాచానని నామీద కోపం ఉంటుందని తెలుసు." శివానీ చేతుల్లో మొహం దాచుకుంది.

నేనూ, అహల్యా చెరో ప్రక్కనా కూర్చుని శివానీ భుజాల మీద చేతులు వేశాం. మౌనంగా రోదిస్తున్నట్లు, కదులుతున్న శివానీ భుజాలు చెపుతున్నాయి. "గోప్యం" కదా! లోలోపలే కుమిలిపోతుంది.

పావుగంట అయాక లేచి, కుళాయి దగ్గరకి వెళ్ళి మొహం కడుక్కుని వచ్చింది. అహల్య తన కొంగు పెట్టి శివానీ మొహం తుడిచింది. నేను చెయిపట్టుకుని తీసుకెళ్ళి చెట్టు క్రింద కూర్చోపెట్టాను.

మా ఇద్దరికీ ఏం మాట్లాడాలో తెలియటంలేదు.

"అసలేం జరిగింది?" నేనే చివరికి చొరవ తీసుకునాను.

శివానీ మెల్లగా మొదలుపెట్టింది.

"మనం టెన్త్‌లో ఉండగా ఒక రోజు డాడీ నడుస్తూ నడుస్తూ పడిపోయారు. "కాళ్ళు వీక్ అయినట్లయి కూలబడ్డాను' అని చెప్పారు. డాక్టర్ దగ్గరికి వెళితే 'నీ' జాయింట్ దగ్గర లిగమెంట్స్ వీక్ అయింటాయని, ఎక్సర్‌సైజులు చెయ్యమని మల్టివిటమిన్‌లు, పెయిన్ రిలీవర్స్ ఇచ్చారు. కాళ్ళు వణుకుతున్నాయని ఎప్పుడూ అంటుండేవారు. తరువాత చేతులువణకడం, మెడవాలిపోవడం మొదలైంది. మనం ఇంటర్‌లో ఉండగా మేము చైన్నై వెళ్ళాం గుర్తుందా! అప్పుడు అన్ని చెకప్‌లు చేయించాం. అన్నయ్య కూడా వచ్చాడు."

"అవును గుర్తుకొచ్చింది. మీ అన్నయ్య వాళ్ళు ఇక్కడికి రాలేదేమిటా అని అడిగాం కూడాను" నేను ఆలోచనగా అన్నాను.

"అప్పుడే! 'నేను అందరం చెన్నైలో గడిపాం' అని చెప్పాను. ఆ టైములోనే. చెన్నైలో 'అపోలో' హాస్పటల్ లో పదిహేను రోజులు ఉన్నాం. డాక్టర్స్ అన్ని రకాల టెస్టులూ చేసి "పార్కిన్‌సన్స్ డిసీజ్" అని చెప్పారు." శివానీ గొంతు జీరపోయింది.

"పార్కిన్‌సన్స్ డిసీజా?" అహల్య గొంతు అంతగట్టిగా ఎప్పుడూ వినలేదు నేను. "అది ఇన్‌క్యూరబుల్ కదా!"

శివానీ తల ఊపింది. "కొంత మందికి కాళ్ళు, చేతులు వణకడంతో ఆగిపోతుంది. కానీ మాకంత అదృష్టం లేదు. రెండేళ్ళలో చాలా ఫాస్ట్‌గా డెవలప్ అయింది. కాళ్ళు, చేతులు కదల్లేని స్టేజ్ వచ్చేసింది. నాలిక కూడా పని చెయ్యకపోవడంతో మాట్లాడ్డం కూడా కష్టమైపోయింది. ఇంక ఇంట్లోనే అన్ని ఎరేంజ్‌మెంట్స్ చేసుకుని ఆయన్ని చూసుకుంటున్నాం."

"మరి బిజినె వ్యవహారాలన్నీ.." నేను సగంలోనే ఆపేశాను.

"అన్నయ్య, వదిన ఇండియా రాలేమని చెప్పారు. డాడీ పూర్తిగా సిక్ అవక ముందరే నాకు అన్ని విషయాలు చెప్పి ట్రైనింగ్ ఇచ్చారు. నన్ను ఎయిటీన్ ఇయర్స్ నిండగానే యం.డి కింద డిక్లేర్ చేశారు. నేనే అన్నీ చూసుకుంటున్నాను." శివానీ మాటలకి నమ్మలేనట్లుగా చూశాం నేనూ, అహల్య.

"ఇవన్నీ ఎప్పుడు చూస్తావు? కాలేజ్‌కి, మాతో గడపడానికీ ఎప్పుడూ ఆలస్యం చెయ్యడం కానీ, మానెయ్యడం కానీ చెయ్యలేదు. పైగా ఎప్పుడూ అలిసిపోయినట్లేనా చూడలేదు." నేను ఆశ్చర్యంగా అన్నాను.

"నాన్నగారి స్ట్రెంగ్త్ తీసేసుకున్న దేముడు, అన్నీ నాకిచ్చాడు. ఆఫీస్ వ్యవహారాలన్నీ చాలా ఈజీగా అర్థం అయిపోయాయి. ప్రొద్దున్న లేవగానే మా జనరల్ మానేజర్ని కలుస్తాను. ఆరోజు చెయ్యాల్సిన పనులు కానీ, చెక్స్ మీద సంతకాలు, ఏవయినా కాగితాల మీద అవసరమైన సలహాలివ్వడంలాంటివి చేస్తాను. రాత్రి ఇంటికి వెళ్ళేముందు వచ్చి ఆయన మళ్ళీ రిపోర్ట్ ఇస్తారు. ప్రతీనెలా ఎకౌంట్స్ అన్నీ క్లియర్ చేసేస్తాను. అమ్మ, అన్నయ్య, అక్క, నేను పార్టనర్స్‌మి. ఎవరిది వాళ్ళకి అప్పచెప్పడం, శాలరీలు, మెయిన్టెనెన్స్ అన్నీ చూస్తాను. లక్కీగా మాకు అన్నిచోట్లా మంచి స్టాఫ్ ఉన్నారు." నిండా ఇరవయ్యేళ్ళు లేని శివానీనా మేం చూస్తున్నది.

"మరి మీ అమ్మగారేం పట్టించుకోరా? ఆవిడ గ్రాడ్యుయేట్ కదా!" అహల్య సందేహిస్తూ నే అడిగింది.

"నాన్నగారు పూర్తిగా కదలడం మానేసి రెండేళ్ళయింది. మొదట్లో తగ్గుతుందేమో అనీ, తగ్గకపోయినా కనీసం మాట్లాడుతూ తన పని చూసుకోగలరని అనుకున్నాం. ఆ ఆశ ఉన్నన్ని రోజులూ మమ్మీ బాగానే ఉంది. డాడీకి మందులివ్వడం, దగ్గర కూర్చోడం చేసేది. లాస్ట్ ఇయర్నించీ పూర్తిగా డిప్రెషన్‌లోకి వెళ్ళిపోయింది. అసలు ఇంట్లో డాడీలేనట్లే బిహేవ్ చేస్తుంది. ఎవరితో మాట్లాడదు. ఏదీ పట్టించుకోదు. ఏదైనా మాట్లాడదామని ప్రయత్నం చేసినా, అక్కడ్నించి వెళ్ళిపోతుంది. తను ఉన్నా, మెంటల్‌గా లేనట్లే" శివానీ కంఠంలో ఏదో అడ్డుపడినట్లయింది.

"అంత నీట్‌గా ఉండి, బాగానే తిరుగుతున్నట్లుంటారు కదా!"

"డిప్రెషన్‌లో కొంతమంది మామూలుగా ఉన్నట్లే ఉంటారు. కానీ వాళ్ళవల్ల ఎవరికీ ఏం ఉపయోగం ఉండదు. వాళ్ళకి కావలసిన పనులు మాత్రమే చేసుకుంటారు. అదీ మెడికేషన్ ఉంటే లేకపోతే సూసైడల్ టెండెన్సీ ఎక్కువైపోతుందని చదివాను."

అహల్య నా ప్రశ్నకి జవాబిచ్చింది.

శివానీ విచారంగా, అవునన్నట్లు తల ఊపి, "రోజూ రాత్రి మమ్మీని బ్రతిమాలి ఆవిడకి కూడా మందులు తినిపించాలి. ఇంకా డాడీకి మెడిసన్స్ ఇవ్వడం తేలిక. మమ్మీ చాలా గొడవ చేస్తుంది. ఇద్దరితోనూ ఎప్పుడూ మాట్లాడుతూ, వాళ్ళకి మందులు కంటే ప్రేమ ఎక్కువ ఇస్తూ చూసుకోవాలని డాక్టర్స్ చెప్పారు. వాళ్ళు నార్మల్‌గా ఉన్నట్లుగానే చూస్తూ, ఫీలవుతూ మందులు క్రమం తప్పకుండా ఇస్తూ... నా శక్తి కొద్దీ చేస్తున్నాను." అంది

మేమిద్దరం ఆ శక్తి స్వరూపిణిని ఆరాధనగా చూస్తూ ఉండిపోయాం.

"ఏయ్! ఏమిటే ఆ చూపు?" శివానీ మామూలుగా అయిపోయి మమ్మల్ని ఈలోకంలోకి తీసుకొచ్చింది.

(తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో)

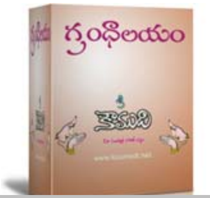

ఈ నవల క్రిందటి భాగాల కోసం కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి.

Click here to go to KOUMUDI Library